

Но понеже атинянитѣ не плащали достатъчно и редовно на началника на насмнитѣ войски Атенодора и освѣнъ това му изпратили на помощ само единъ корабъ подъ началството на Хабриясъ, то и Атенодоръ не могълъ да издържи своитѣ наемници, Керсоблептесъ и Харидемъ, като нѣмали, отъ кого да се божатъ, нарушили току що сключения договоръ и принудили Хабриясъ, насила да сключи новъ договоръ, унижителенъ и позоренъ за атинянитѣ, споредъ който всичкитѣ мита и десетъци отъ Херсонесъ, на сума около 30 таланти годишно, били признати на Керсоблепта.

Голямо негодуване избухнѣло въ Атина, когато пристигнѣло извѣстието за този договоръ, и слѣдъ бурни разисквания било рѣшено, да се отфърли този договоръ и да се изпратжтъ въ Тракия десетина посланици, които да поискатъ отъ Керсоблепта клетва върху по-прѣдшния договоръ, сключенъ съ Атенодора. Понеже Керсоблептесъ и Харидемъ отказвали да приематъ това прѣдложение, атинянитѣ изпратили пълководеца Харесъ, упълнощенъ съ неограничена власть, и заедно съ него достатъчна флота и наемна войска, противъ двамата нарушителни на договоритѣ. Керсоблептесъ и Харидемъ, уплашени отъ тая военна сила и рѣшителностъ на атинянитѣ, склонили да приемжтъ такива условия, които можели да задоволяжтъ атинянитѣ. Споредъ новия договоръ отъ 357. год. атинянитѣ получили цѣлия Херсонесъ съ изключение на градъ Кардия, който и за напрѣдъ, макаръ и стратегически важенъ пунктъ, останжлъ въ ржцѣтѣ на Керсоблепта. Освѣнъ това се опрѣдѣлили отношенията на гръцкитѣ градове, разположени по тракийското крайбрѣжие, къмъ тракийскитѣ князе и къмъ Атина. Отъ една страна атинянитѣ се задължили да се грижжтъ за това, щото гръцкитѣ градове да плащатъ редовно всички налози припадаюци на тракийскитѣ князе, а тѣзи послѣднитѣ отъ друга страна се задължили, да даджтъ на атинянитѣ помощъ, ако би отпадналъ отъ атинянския съюзъ нѣкой отъ съюзнитѣ градове, които обаче споредъ договора отъ 378. год. иначе били свободни и независими.

За този договоръ, сключенъ между атинянитѣ и тримата тракийски князе, които раздѣлили помежду си Тракия слѣдъ смъртта на Котисъ I., се поменува — освѣнъ свѣдѣнията на съврѣменнитѣ автори — и въ единъ атически надписъ, намѣренъ въ Атина. (Срав. Hermes XXVI. 104.).

VIII.

Присъединение на тракийскитѣ княжества къмъ Македонската монархия.

Докато одризката държава се разчаднѣла на три княжества, въ съсѣдната Македония Филипъ II. не само прѣмахнжлъ своитѣ съперници за прѣстола, но въ постоянни борби съ съсѣднитѣ племена си образувалъ една храбра и пѣргава войска и взелъ да обръща погледитѣ си и къмъ изтокъ въ Тракия. Отъ 357. година той билъ заетъ съ война противъ